

Herna je v zahradě asi 20 metrů od domu a bývala to dřív stodola.

Když naši koupili a zrekonstruovali tuhle samotou u lesa, přemýšleli, co se starou stodolou. Nakonec z původní stavby zbyly jen snížené obvodové zdi, dostala novou střechu a my děti prostor na hraní a dělání úkolů.

Vejdeme dovnitř a Kristián se zastaví. Místnost má skoro 40 m² a zanechal v ní otisk každý z nás. Každý tu má svůj koutek. Cvičební lavice s činkama v rohu se zrcadly tu zbyla po Markovi, ale už pár let ji používám já. Meda má ušaté křeslo se čtecí lampou vedle okna a u zdi dvě knihovny plné knížek. Největší část v současné době zabírá Zorka svým ateliérem. A koutek s pohodlným gaučem obráceným zády do místnosti a televizí je můj. Na stěně za televizí je barevná mozaika z nepravidelných kousků porcelánu zobrazující sluneční soustavu.

Kristián nějaký čas zírá na Zorčino rozmalované plátno na malířském stojanu se zatnutou čelistí; zrovna kopíruje nějakou kytici od Renoira. Pak se nadechne, rozhlédne se a vzápětí se pohledem zastaví na cvičební lavici. Úplně vidím, jak se mu v hlavě otáčejí kolečka.

Nechám ho přemýšlet, sednu si na gauč a otevřu notebook na konferenčním stolku.

„Tohle je krásný,“ uslyším jeho hlas, a když se na něj podívám, ukazuje na mozaikovou stěnu.

„To dělala Zorka k přijímačkám na školu,“ řeknu a odemknu notebook pomocí otisku palce.

Když má člověk dvě všetečné sestry, musí být opatrný.

Ještě pár vteřin si prohlíží vesmír a posadí se vedle mě ve chvíli, kdy na obrazovce naskočí pozadí a ikony. Slyším, jak zalapá po dechu a asi za to může obrázek medúzy, který mám jako tapetu. Není to ta samá, co mám vytetovanou, ani se jí nepodobá, ale je to znamení.

Pokud se zeptá, nepopřu to, ani se nebudu vyhýbat odpovědi, ale sám řekl, že je *jen zvědavý*, takže je možné, že i pokud by si to domyslel, nedá mi to najevo. Zvědavost bude ukojena, a když o nic víc nejde, proč se vystavovat rozpačité konfrontaci.

„Proč medúza?“ zeptá se úplně stejně jako v sobotu, dokonce i stejným tónem, ze kterého mám husí kůži.

Kontroluju se, abych nepokrčil rameny jako tehdy, připojím flashku k notebooku a odpovím s pohledem přilepeným na obrazovku.

„Mám je rád. Když je vytáhneš z vody, je to jen hrouda slizu, ale ve svém prostředí jsou krásné a elegantní. Navíc klamou tělem, protože působí křehce a bezbranně, i když se umí bránit... V Praze před dvěma lety otevřeli

medúzárium, ale ještě jsem tam nebyl,“ dodám trochu lítostivě. Otevřu si v průzkumníkovi dvě okna a proklikávám se ke gay filmotéce.

„To je zajímavý,“ řekne a posadí se vedle mě. Nakloní se blíž k obrazovce, aby si mohl přečíst názvy filmů, a přitom se mě dotýká kolennem.

Kolem žaludku se mi začnou rojit ti zatracení motýli.

Přesunu tři filmy, o kterých jsme se bavili, a vysvětlím mu systém značek u jednotlivých názvů. Pak projíždím snímky, které jsem viděl, a ke každému mám komentář.

„Mário a Volný pád - Němci umějí točit tyhle filmy... A moment in the reeds – finský příspěvek ke gay kinematografii, jednoduchý, příjemný film... Drown – vlastně je to o popírání sama sebe, scény jsou časově přeházené, ale neměl jsem problém to sledovat... Hawaii – dvouhodinové obcházení kolem horké kaše, v půlce jsem měl chuť lézt po zdi... Clapham junction – temnější verze *Lásky nebeské*... Un rubio – od režiséra Hawaii, ale o hodně lepší, pro mě jeho nejlepší film...“

Projdeme asi půlku, přesouvám filmy, které považuju za povedené, a když zjistím, že nic dalšího se mu na flashku už nevejde, odpojím ji a předám majiteli.

„Díky, aspoň se nebudu nudit.“

Místo, aby se zvedl k odchodu, protáhne se a pohodlně se opře do polštáře. „Tohle místo je jako stvořený ke kouření trávy nebo honění péra.“

Vážně se na něj zadívám a schválně mu položím ruku na koleno. „A chtěl bys?“

Obočí mu vyletí nahoru a ohromeně se zeptá: „Ty bys mi vyhonil péro?“

Nesmírně rád.

„Na prvním rande ne, zlato,“ odpovím s úsměvem a stisknu ho, než ruku stáhnu, „myslel jsem trávu.“

Vypadá víc v šoku, než když si myslel, že mu nabízím ruční práci, takže se rozesměje nahlas a dívám se na něj s otázkou v očích.

Ještě trochu zaraženě pokrčí rameny. „Tak jo...“

Nahnu se do rohu pohovky, strčím ruku mezi polštáře a z jejich útrob vytáhnu skleničku od přesnídávky, ve které jsou dva smotané jointy a zapalovač. Jeden připálím, předám Kristiánovi a zbytek vrátím na místo mezi měkké polstrování.

Když se opře do polštáře, Kristián mi podává voňavou cigaretu zpátky. Ještě několikrát si ji předáme, až svírám v prstech jen krátký oharek. Podívám se přes něj na Kristiána a obrátím ho zapáleným koncem k sobě.

„Poslední shot?“

Usměje se a místo odpovědi se jenom nakloní ke mně. Vložím si zbytek cigarety mezi rty, žhavým koncem do pusy, a když se přiblíží těsně k mým ústům, zavřu oči a pomalu vydechnu. Vnímám jeho blízkost. Není to ani týden, kdy jsem cítil jeho rty na svých a jeho ruce po celém těle. Tak strašně to chci cítit znovu, třeba i obráceně - jeho prsty na mých rtech a jeho rty po celém těle.

Neměl bych mu to říct? Co když-

Ale sám řekl, že nemá zájem mě znovu vidět.

Když cítím, jak se zase opřel do gauče, vytáhnu zbyteček jointu z úst.

Třeba něco vyčtu z jeho výrazu.

Ale když zvednu víčka, Kristián má hlavu odvrácenou ode mě, tak se zvednu a hned za dveřmi prstem zatlačím špačka hluboko do mokrého trávníku. Využiju tu chvíli samoty a párkrát se zhluboka nadechnu.

Po návratu si oťru ruce vlhčeným ubrouskem a posadím se bokem na pohovku. Kristián má hlavu opřenou o opěradlo a dívá se do stropu.

„A teď mi řekni,“ otočí ke mně obličej a zafixuje mě svým limetkovým pohledem, „proč ti říkají Mnich.“